

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

נולד בזכות התשובה שהתעכבה

הרב מרדכי דובינסקי

שיבצע ניתוח דומה, אך תוך שימוש בשסתום מלב של חזיר.

אולם, לפני הנסיעה ליוסטון, החליטו בני הזוג לבלות זמן מה בניו יורק. במהלך אותו ביקור אנחנו אירחנו אותם, והשתדלנו לסייע להם ככל יכולתנו ולתת להם תחושה ביתית.

יום אחד ראיתי שעמוס מדוכדך ומודאג. ניגשתי אליו ושאלתי אותו, "עמוס, מה קרה?"

התברר כי הם גילו שמדלן נכנסה להיריון. הם דווקא רצו וציפו להביא ילדים לעולם, אבל במצבה הנוכחי, תהליך הלידה עלול לסכן את חייה. היא פנתה להיוועץ ברופא בניו יורק, וזה הורה לה כי עליה לעבור הפלה, ושהדבר חייב להתבצע באופן מיידי.

בהמשך לביקור אצל הרופא, פנה עמוס גם לייעוץ הלכתי אל הפוסק הנודע הרב משה פיינשטיין, ושאל אותו מה עליהם לעשות. "אם כך הורה הרופא", ענה לו הרב פיינשטיין, "אזי כך יש לנהוג. על פי הלכה אין לאם לסכן את חייה בנסיבות כאלה".

זו הייתה הסיבה לכך שעמוס היה עצוב כל כך. "אולי תרצה לשאול את הרבי מליובאוויטש?", הצעתי.

תחילה, סירב עמוס להצעתי: "אחרי ששואלים רב, אינך יכול לפנות לרב אחר רק משום שלא אהבת את התשובה שקיבלת מהרב הראשון".

"אין כאן שום סתירה בין הדברים", טענתי. "כתוב לרבי, ספר לו מה שאלת, ומה ענה הרב משה פיינשטיין, ואחר כך בקש מהרבי ברכה".

התיישבנו וסייעתי לו לנסח מכתב מפורט שבו הוא סיפר את המצב כולו, ואחר כך הגשנו את המכתב לאחד ממזכירי הרבי. ציפינו לקבל ברכה, תשובה...

«

בשנת תשל"ח (1978) התקשר אלי שכן וסיפר לי שבני זוג ממכריו מתכוננים להגיע לארה"ב מישראל, מאחר שעל האישה לעבור ניתוח לב פתוח. אצלנו בדירה היה חדר ריק, והוא ביקש לדעת אם נסכים לארח אותם. "בהחלט כן", עניתי.

בני הזוג, עמוס ומדלן עגיב, היו בשנות העשרים לחייהם, והיו נשואים שנתיים. היא הייתה מורה בבית ספר תיכון, והוא למד הנדסה באוניברסיטת באר שבע, ומזה זמן שהם חסכו כספים לקראת הנסיעה הזו. מאז הייתה ילדה, סבלה מדלן מבעיה באחד משסתומי הלב, אולם לאחרונה המצב החמיר בעקבות דלקת, והיה צורך להחליפו. בישראל בוצע הליך זה באמצעות החלפת השסתום הפגום בשסתום פלסטי, אך היא הייתה צעירה עדיין ורצתה להקים משפחה, והיה ספק באם שסתומי הפלסטיק הללו יוכלו לעמוד בעומסים הכרוכים בהיריון ולידה. לכן, הם איתרו רופא בטקסס

היה לי ידיד שעבד אצל הרב פיינשטיין, ובסיועו התאפשר להם לקבוע תור נוסף בהתראה קצרה. צירפתי אלי את עמוס, ונסענו יחד אל הרב פיינשטיין. "אה", אמר הרב פיינשטיין. "עכשיו כבר נמצאים אחרי ארבעים יום". על פי הלכה, מעמדו של העובר משתנה אחרי ארבעים יום, מאחר שאז הוא מגיע לשלב חדש בהתפתחותו. הרבי עיכב את תשובתו עד שיעבור חלון הזמן הזה, ורק אז ענה.

"מאחר שהרופא בטקסס אישר לכם שמבחינה רפואית אפשר להשלים את ההיריון, ומאחר שכבר חלפו ארבעים יום, עליכם להמשיך את ההיריון ולא לבצע הפלה", אמר הרב פיינשטיין.

וכך הם אמנם עשו. הם עברו מהדירה שלנו לדירה משלהם, אך נשארו בניו יורק. כעבור כמה חודשים היא ילדה בשעה טובה בן בריא ושלם. אחר כך הם נסעו לטקסס, וברוך ה', הניתוח עבר בהצלחה. לפני כמה שנים נסעתי עם אשתי לביקור בישראל, ועמוס בא לבקר אותנו. באותה עת, לאותו תינוק שנולד להם כבר היו שישה ילדים משלו.

הרב מרדכי דובינסקי שימש מורה ללימודי קודש במשך יותר מארבעים שנה. הוא רואיין בביתו שבברוקלין, ניו יורק, בחודש שבט, תשע"ד (2014).

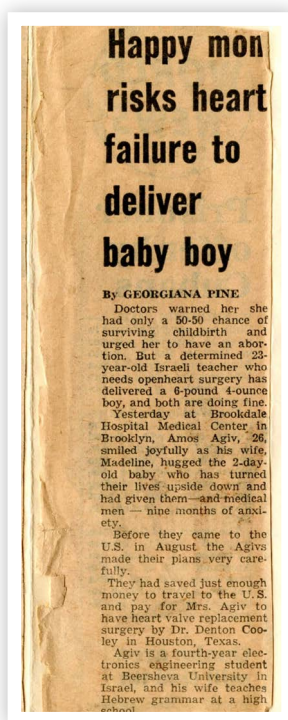
התייחסות כל שהיא, כמה שיותר מהר: הטלפון מטקסס המורה לה להגיע לביצוע הניתוח היה צפוי להגיע בכל יום. לכן, אחרי שחלפו כמה ימים, שבת אל המזכירות כדי לבדוק מה חדש בנוגע למכתב: "נו?" שאלתי, בתקווה לקדם את העניין. "האם יש כבר תשובה?"

"מסרתי את המכתב לרבי, אך הוא טרם ענה עליו", השיב המזכיר.

המשכתי להתקשר אליו בכל כמה ימים. "מדובר בעניין של חיים ומוות!", דחקתי בו.

"אניח את המכתב בראש ערימת הדואר הנכנס", הבטיח. "אבל אם הרבי לא עונה, אין דבר שאוכל לעשות בנידון".

חלפו עוד כמה שבועות, ובני הזוג עדיין שהו בניו יורק. בסופו של דבר חזר אלי המזכיר ובפיו מסר עבורם מהרבי: "הרבי אומר שעליהם לשאול את הרופא בטקסס מה לעשות, ולהישמע להוראותיו".

ידיעה שהתפרסמה בעיתון על האישה שבחרה ללדת על אף הסיכון הלבבי הכרוך בכך.

התקשרנו לכירורג מטקסס והסברנו לו את המצב. הוא סבר שאמנם העניין כרוך בסיכון מסויים, אבל - אינני זוכר את הביטוי המדויק שבו השתמש - אם הם מאוד נחושים ברצונם ללדת את התינוק, הם רשאים להמשיך בהיריון. "נוכל לקחת את הסיכון ולחכות עד אחרי הלידה", אמר. "אחרי שתלד, היא תעבור את הניתוח".

כעת הם היו בבעיה: הרב פיינשטיין אמר להם דבר אחד, בעוד הרבי הורה להם דבר אחר. הם לא ידעו מה לעשות.

"בואו נחזור להרב פיינשטיין", הצעתי. "ספרו לו מה אמר הרופא בטקסס. מה שיוורה הרב פיינשטיין לעשות - כך תעשו".

דוחס ומופץ באה"ק ע"י צעירי אגודת חב"ד / המרכז לעזרי שלוחות טל' 03-373-1777

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תיש"א (1950) — אחד עשר חודשים אחרי הסתלקות אדמו"ר הריי"צ כותב הרבי לרב ניסן נמנוב מהנהלת ישיבת חב"ד שבברינואה, צרפת: "בחג הגאולה הוא י"ט כסלו העבר, בהיותי על הציון, קראתי את רשימות ההנהלה, המורים והתלמידים על פי הרשימות ששלח לי... ובטח נתן נשיאנו הוא כ"ק מו"ח [כבוד קדושת מורי וחמי] אדמו"ר הכ"מ [הריני כפרת משכבו] את ברכתו לכל אחד ואחד בהמצטרך לו, וה' יתברך ימלא ברכות צדיק בגשמיות וברוחניות".¹ ה' בטבת

1 אגרות קודש ד, עמ' קד

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי. לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו חובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER with the REBBE

בסיוע חברי THE JEM FOUNDATION ואתה תצוה... להעלות נר תמיד